

Neal Hefti, *in memoriam*

ABABS

Una altra necrològica enguany, un altre nom d'aquells que ja han tancat la seva carrera de forma definitiva i ara entren dintre de l'Olimp de la immortalitat: el passat 11 d'octubre d'aquest 2008 ens deixava el compositor Neal Hefti, a punt de complir els 86 anys, després d'una carrera curta però plena d'èxits Descansi en pau.

I és que, si parlem d'èxits és perquè realment Hefti va ser un personatge peculiar dintre de Hollywood en general i del món de la música de cinema en particular: moltes són les persones que coneixen el seu nom i també algunes de les seves composicions, i, encara que sembli impossible, estem parlant d'un home que té una vintena escassa de partitures repartides entre la pantalla gran i la petita. És clar que, per damunt de tot, ens trobem amb una veritable legió d'aficionats a un personatge més que carismàtic identificat (moltes vegades encara avui, i això que ja ha plogut prou) amb la composició signada pel nostre home. Ens referim, per descomptat, al tema que Hefti va compondre per a la sèrie de televisió *Batman*, l'any 1966; com deïem, ha plogut, i afortunadament les noves visions del personatge s'allunyen considerablement d'aquella estètica *kitsch* i també irreverent, encara que ningú no li pot negar ni la força ni la popu-

laritat, a la sintonia esmentada, que fins i tot va guanyar un Grammy aquell any.

Però seria prou injust per Hefti que ens quedéssim només amb el peculiar tema a les orelles, perquè si com hem dit la seva carrera va ser relativament breu, us puc assegurar que és plena d'intensitat i pràcticament incomparable: no hem d'oblidar mai que abans de fer feina a Hollywood, el mestre ja havia col·laborat amb músics com Frank Sinatra, Count Basie, o Woody Herman, ni més ni menys. I això té molt a veure amb la primera partitura per al cinema, feta per a *Jamboree: La fiesta del rock and roll* (*Jamboree*, Roy Lockwood, 1957), una pel·lícula musical que gairebé es va avançar als temps, en què hi actuaven estrelles de l'alçada de Frankie Avalon, Jerry Lee Lewis, Carl Perkins o els Fats Domino, entre d'altres: certament, el nom de Hefti no es lluia molt enmig de tot això (fins i tot hi figura també com a compositor un home anomenat Lewis Lymon), però s'ha de reconèixer que ja és un debut força espectacular.

A partir d'aquest moment, tot seran èxits, sobretot dins el gènere en què es trobava més còmode: la comèdia. Ja la seva primera composició totalment en solitari serà una dolça bogeria tan inoblidable com *La pícara soltera* (*Sex and the Single Girl*, Richard Quine, 1964, amb uns protagonistes de luxe com Tony Curtis i Natalie Wood), a la qual segueixen altres mítiques com *Cómo matar a la propia esposa* (*How to Murder Your Wife*, també de Richard Quine, 1965), *Rosie, una señora riquíssima* (*Oh Dad, Poor Dad, Mama's Hung You in the Closet and I'm Feeling So Sad*, Richard Quine, 1967), la gran *Descalzos por el parque* (*Barefoot in the Park*, Gene Saks, 1967, amb dos actors tan imprescindibles com Robert Redford i Jane Fonda), la no menys gran *La extraña pareja* (*The Odd Couple*, també de Gene Saks, 1968, i amb els genials Jack Lemmon i Walter Matthau), la menys coneguda però molt simpàtica *Corazón verde* (*A New Leaf*, Elaine May, 1971, també amb Matthau); el seu darrer treball cinematogràfic va ser una comèdia, encara que no tan mítica com les altres, anomenada *Won Ton Ton, el perro que salvó a Hollywood* (*Won Ton Ton, the Dog Who Saved Hollywood*, Michael Winner, 1976, en què per cert feia la seva darrera aparició cinematogràfica l'actor Johnny Weissmuller). I encara així, això no és tot, perquè Hefti també tindrà temps de provar sort a altres gèneres tan diversos com la biografia (a *Harlow, la Rubia Platino* -*Harlow*, Gordon Douglas, 1965, biografia de l'actriu Jean Harlow), el cine de l'oest (*Duelo en Diablo* -*Duel at Diablo*, Ralph Nelson, 1966-), la intriga (*En el umbral del infierno* -*P. J.*, John Guillermin, 1968), i per descomptat, també la televisió. Sens dubte, amb tot això ja tenim prou per perpetuar-ne el record a les nostres orelles. ■